

AZ ÚRBAN VALÓ ÖRVENDEZÉSRŐL

Filipp 4:4. *Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!*

Zsoltár 81:2. *Örvendezzete Istennek, a mi erősségünknek!*

Ezek az igék egyedül és kizárólagosan az Isten népének, azaz Isten gyermekeinek szólnak, mert meg van írva: „*Örüljete igazak az Úrban*”.

Akik még nem az Úrei, azokra ez az Ige vonatkozik: „*Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől*”.

Ha tehát ezek az igék kizárólagosan csak az Isten gyermekeinek szólnak, felmerül az emberi szívben a kérdés: Miért kell biztatni az Isten gyermekeit az Úrban való örvendezésre? Ha valakinek megbocsátattak a bűnei, és neve beiratott az életnek könyvébe, annak minden oka meg van az örvendezésre, így tehát teljesen feleslegessé válik az örömmre való biztatás.

Valóban így van ez? Nézzünk egy kicsit széjjel a gyülekezetben, mit látunk? Úgy tele van a mi szívünk az Úrban való örvendezéssel, hogy teljesen felesleges az örvendezésre való buzdítás? Én nem gondolnám, de menjünk most vissza közel kétezer évvel a keresztyénség első gyülekezeteihez. Mit látunk ott? Mit látunk például a Filippibeliéknél. Ők is emberek voltak, hozzánk hasonlók, éppen ezért volt szükségük a figyelmeztetésre, az Úrban való örömmre való buzdításra. Pál apostol Európában az első gyülekezetet Filippiben alapította Kr. u. 51-ben. Mindvégig szoros kapcsolata volt a Filippi gyülekezettel, szívélyes, szeretetteljes, erős kapocs kötötte őket össze. Pál apostol az ő sorsukat szívén hordozta. Ezt a levelet a római fogságból írta a Filippi gyülekezetnek. Ő nagyon szerette a Filippi gyülekezetet, de azt is tudta, hogy őt is igen szereti ez a gyülekezet, éppen ezért látta nagy fontosságát annak, hogy intse és buzdítsa őket az Úrban való örvendezésre. Nem tudta, hogy mi lesz a fogságának a vége, ez világosan kitűnik a Fil 2:17-18. versekből: „*De ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál és papi szolgálatánál, mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal. Azonképpen ti is örüljete együtt velem*”. Pál apostol az Istenre nézett és tudta, hogyha Isten akaratából a római fogságban meg is kell halnia, az Isten iránta való szeretetén csorba nem esik. Az e felett való szomorúságon felül tudott emelkedni, tudva azt, hogy az Úr nem téved, és éppen ezért e nehéz fogság bizonytalanságában is tudott örvendezni az Úrban. Olyan csodálatos az, hogy ő a fogoly, akinek az élete veszélyben van, inti azokat, akik megszomorodva, de szabadon élnek, hogy örüljenek az Úrban.

Ez az ige a mi számunkra is az Istennek parancsa. Jól tesszük, ha figyelmezzünk rá. Most azonban mielőtt tovább mennénk, fel szeretném a testvérek figyelmét hívni arra, hogy a hívő emberek élete sem mentes a bajoktól. Sokszor váratlanul és hirtelen szakad ránk, vagy szakadnak ránk a bajok. Ez az elmúlt életünk során mindnyájunk előtt ismerős. A bajokkal együtt jön a bánat és a szomorúság. A hívő embernek azonban ebből ki kell emelkedni. Az a jó, hogy a mi kegyelmes Urunk, amikor ezt a parancsot adja: „*Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!*” – ugyanakkor az Őbenne való örvendezés titkára is meg akar tanítani bennünket. Mielőtt azonban erről beszélénk, a mi ravasz és halálos ellenségünkről szeretnék elmondani valamit, aki emberölő volt kezdettől fogva. Legyünk vele szemben nagyon éberek és vigyázzunk. Legyen szüntelenül előttünk az Ige mint világító szövétnak, mert különben eltévedünk és az Ördög törébe esünk. A baj, szomorúság és bánat, olyan

területe az életünknek, amelyek között, ha nem vigyázunk, az Ördög könnyen belopózik az életünkbe, és végzi bennünk az ő romboló és pusztító munkáját.

Előbb már beszéltünk arról, hogy a hívő ember sem mentes a bajoktól, a bajok következtében megszomorodik az emberi szív. Ez a kritikus pont az ember életében, itt szokott a Sátán észrevétlenül csatlakozni az emberhez, mint „bölcstanon”, a józanság lelkébe burkolózva, sajnálkozik az ember felett. Ravasz módon ezt duruzsolja a fülébe: „Hát igen, miért is éppen téged ért ez a sok baj? Ekkora bánat, óh milyen nagy terhek szakadtak rád, mennyivel súlyosabbat kell néked cipelni, mint másoknak. Bizony, bizony igazán minden okod meg van a szomorúságra”. Ha valaki nem ismeri fel a kísértő hangját, ő tovább megy az ő romboló munkájával, úgy annyira, hogy egészen beleringatja a szomorúságba, de már olyan mélyen, hogy elveszti az Úrban való örömét is, nem marad más csak a szomorúság és a bánat. A kísértő azonban itt még nem áll meg, támadását tovább fokozza annyira, hogy megkeseredetté és elégedetlenné teszi áldozatát. Később azonban az elégedetlen emberi szívből felfakad a zúgolódás, ez a zúgolódás pedig mindig mélyebbre sodorja az embert, úgy annyira, hogy már rossznak látja az élete eseményeiben végbemenő isteni végzést, akaratot, és fellázad az Isten ellen.

Drága Testvéreim!

Az Úrban való örömezés kérdését ne intézzük el önmagunkban könnyelműen egy kézlegyintéssel: Ha van örömöm az Úrban jó, de ha nincs az sem olyan nagy baj, lehetek én még e nélkül is jó keresztyén. Ez a gondolkodási mód igen veszedelmessé válhat számunkra. Figyeljünk az Igére, s az Igében Isten parancsára, amelyben az Úrban való örömezésről beszél!

Ne csüggedjünk el, ha bajok vesznek bennünket körül, és a bánat és szomorúság szorongatja a mi szívünket! Emeljük fel tekintetünket a hegyek fölé az égre, mert onnan jön a mi segítségünk! Ámen.

[Ezt az igeszolgálatot Tóth Sándor testvérünk lánya, Évike találta meg Sándor bácsi iratai között.]